

Sáng Không Mù Sương Ngày Ấm

Sáng không sương, nắng lên rồi, chắc ấm?
Ngày mùa Đông nay mới thấy lòng vui!
Mây trên trời rất mỏng mảnh, đang trôi
Câu thơ đẹp tôi mở lời như vậy...

Tôi chưa gửi được gì cho trang giấy
(cũng chẳng có gì để gửi đi đâu!)
Thành phố tôi nhà cao nhất một lầu,
Hàng xóm tôi lảng giềng chưa ai thức)

Ai cũng vậy, không có ai còn mặt
Đi ra đường thì phải đeo khẩu trang
Mây trên trời không quốc tịch, lang thang
Ý nghĩ ngộ mà không là ý tưởng!

Nhưng được nói, cho mình nghe, rất sướng
Sự cô đơn đã có bóng có hình!
Gọi là thơ thì không thể làm thình?
Nên câu đó làm bài thơ có ruột!

Tôi cầm giấy hôn sợ tờ giấy tuột
Tôi có hai câu...đã có bài thơ!
Tôi sẽ nhẹ lòng từ đây đến trưa
Tôi sẽ nhẹ lòng tới chiều, tới tối...

Một ngày của tôi qua đi vô tội
Sắp Noel, để đó kể công lao...
Mây trên trời, trên núi, trên cao...cao
Tôi thấp bé, cảm ơn mình thấp bé!

Bây giờ nhĩ mà ai đi rất khẽ
Tôi tưởng gì? Ôi tiếng guốc ngày xưa...
Tôi nghĩ gì? Có lẽ một cơn mưa
...rất nhỏ nhẹ bay qua ngày có nắng!

*Ôi cơn mưa nếu bây giờ bắt đặng
Em là người tôi tặng hạt kim cương!
Tôi nói tôi nghe tôi biết tôi buồn:
"Người xa xứ, có gì đâu ngoài...nhớ!"*

Trần Văn Lệ

